

така охолно, както и на людетѣ; нека си живѣятъ въ него на здравие. Каква работа иматъ съ тѣхъ Българитѣ?

— Ами що сж за люде тия и еждѣ бързатъ?

— Навѣрно подушили сж нѣкоя плячка и бързатъ за тамъ. Види се че ще да има хайдушко сбивание или киседжийско скарвание.

— Отгдѣ се намѣриха толкова охотници, толксва разбойници?

— Всѣкий Българинъ отъ млѣкото на майка си и по кръвъ е киседжия или хайдутинъ. Само онаи отъ тѣхъ ни ведвѣжъ въ живота си не е билъ ни едноото или другото, комуто не се е падналъ случай; но всѣкий, за да похайдутува, готовъ е да захвѣрли всичко и да ътври на край свѣта. Знаете ли, повъ нашъ брате, че у васъ въ Балкана таква славни хайдутини като Дышлията, Куму-Оглу или Хитю-Оглу никога не държатъ при себе си шѣйка и не имъ трѣбва, а се расхаждатъ сами, като отдѣлившись се отъ стадото глгане? Когато тѣ подуматъ плячката или нѣкоя имъ я укаже, а сами не сж въ сила да надвиятъ и имъ трѣбва помощъ, тогава тѣ отиватъ въ първото на рѣтя имъ село и шепнатъ на ухото на едного, на другинго, на трети: тамъ и тогава на хайдушко дѣло, — и събиратъ тамъ десетки, стотени хора, колкото трѣбватъ. Всичкото втрви като по масло. Приказа се изпълнява слѣпо, а послѣ дѣлятъ плѣчката и вѣчно мълчание. Макаръ въ смола ги вари—никой нѣма да разкаже за хайдушкото дѣло, макаръ на колъ ги набивай—никой нѣма да даде воля на языка си. Това въ хайдутини е главната добродѣтель. Отъ онова врѣме когато България е станала България и се издигатъ Балканитѣ, никога нито единъ хайдутинъ не е надалъ хайдутини. Това е братството, това е балканската вѣра....

Давко се убѣди отъ това което чу и видѣ че калугерина говореше истината, че по вѣмание българско болярство старосдавнитѣ юнаци се обърнали на хайдутини и даже сж се прѣродили въ киседжии. За да се извлѣкжтъ Българитѣ нъ тѣзи калъ необходимо е болярството.